

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/81/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4199899670
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4199899670.15

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcov: 1/ F. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., T. F. XX/XX, zastúpený: Mgr. Ľubomír Karika, advokát so sídlom v Myjave, M. R. Štefánika 638/56, 2/ V. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., XX. Y., I. republika, 3/ W. Y., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XX, I. republika, pôvodná žalobkyňa X/. M. P., zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom X. XXX, proti žalovanému: Remesloservis, družstvo, so sídlom Nitra, Bratislavská 2, IČO: 31 436 510, zastúpený JUDr. Miroslavom Muzikom, advokátom so sídlom Nitra, Farská 39, IČO: 50 104 772, o zaplatenie sumy 5 941,71 eura s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalobcu 1/ proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 7C/163/1999-735 z 29. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd opravuje písomné vyhotovenie výroku a odôvodnenia uznesenia č. k. 5Co/106/2019-721 z 31. mája 2019 v časti označenia dátumu narodenia a bydliska právnej zástupkyne pôvodného žalobcu 2/ V. P. tak, že správne má byť označená ako V. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., XX. Y. XXX, I. republika.

II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že:

Žalovaný má voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97 %.

Žalovaný má voči žalobcom 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1,50 %.

Žalovanému voči pôvodnej žalobkyňi 3/ M. P., zomr. XX. XX. XXXX, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1,50 % nepriznáva.

III. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1/ až 3/ nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ a ako exekučný súd v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 03. 2017, ďalej len „Exekučný poriadok“) uznesením č. k. 7C/163/1999-735 z 29. januára 2020, opravil písomné vyhotovenie výroku a odôvodnenia uznesenia č. k. 7C/163/199-705 z 2. novembra 2018 v časti označenia dátumu narodenia právnej nástupkyne pôvodného žalobcu 2/ V. P., tak, že správne má byť uvedené V. P., nar. XX. XX. XXXX. Ďalším výrokom rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinštančného konania voči žalobcom 1/ až 3/ v rozsahu 100 %. Trovy konania, ktoré platil štát v tomto konaní z rozpočtových prostriedkov, znáša štát.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 224, § 253 ods. 1, § 255 ods. 1, 2, § 257 a § 470 ods. 2.

3. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, čo pôvodne žalobca 1/ a L. P. (pôvodný žalobca 2/) a M. P. (pôvodná žalobkyňa 3/), sa žalobou, po pripustení zmeny petitu uznesením, vyhlásenom na pojednávaní dňa 10. 04. 2000, domáhali voči žalovanému, aby žalobcovi 1/ zaplatil sumu 179 000 SK (5 941,71 eura) spolu s úrokom z omeškania vo výške 18 % ročne od 11. 07. 1996 do zaplatenia, ako aj sumu 6 000 Sk (199,16 eura), sumu 3 264 Sk (108,34 eura), sumu 1 500 Sk (49,79 eura), sumu 5 448 Sk (180,84 eura), ďalej aby pôvodnému žalobcovi 2/ zaplatil sumu 3 600 Sk (119,49 eura) titulom bolestného a pôvodnej žalobkyňi 3/ sumu 2 400 Sk (79,67 eura) titulom bolestného.

4. Okresný súd Nitra vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 7C/163/1999-109 z 23. júna 2003 v spojení s doplnčacím rozsudkom č. k. 7C/163/1999-113 z 23. júna 2003 tak, že žalobu zamietol a žalobcov zaviazal zaplatiť žalovanému spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 494,85 eura (14 908 Sk), a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne trovy štátu vo výške 8 022,66 Sk (266,30 eura) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Nitra. V dôsledku odvolania žalobcov rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý uznesením č. k. 5Co/227/2003-130 z 27. októbra 2004 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

5. Po zrušení a vrátení veci sa pôvodne žalobca 1/ a L. (pôvodný žalobca 2/) a M. P. (pôvodná žalobkyňa 3/), sa po pripustení zmeny petitu žaloby uznesením, vyhlásenom na pojednávaní dňa 31. 03. 2009, domáhali voči žalovanému, aby žalobcovi 1/ zaplatil sumu 179 000 Sk (5 941,71 eura) spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,60 % ročne od 25. 06. 1996 do 31. 12. 2008 vo výške 393 800 Sk (13 071,77 eura), sumu 10 450 Sk (346,88 eura) titulom zaplatenej zákonnej poisťky, sumu 1 550 Sk (51,45 eura) titulom poplatku za výmenu ŠPZ a dočasného vyradenia z cestnej premávky, sumu 1 840 Sk (61,07 eura) titulom nákladu za znalecký posudok p. Mišíka, sumu 18 200 Sk (604,13 eura) titulom nákladov za prenájom garáže na uskladnenie vozidla, sumu 10 000 Sk (331,94 eura) za garážovanie vozidla v období od 11. 07. 1996 do 31. 05. 2001, sumu 20 739 Sk (688,41 eura) titulom užívania vozidla od X. K., cestovných nákladov vo výške 12 000 Sk (398,32 eura) ako trov konania, ďalej aby pôvodnému žalobcovi 2/ zaplatil sumu 10 000 Sk (331,94 eura) titulom bolestného a pôvodnej žalobkyňi 3/ sumu 10 000 Sk (331,94 eura) titulom bolestného.

6. Okresný súd Nitra v poradí druhým rozsudkom č. k. 7C/163/1999-291 z 21. marca 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/163/1999-291 z 21. marca 2009 žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. V dôsledku odvolania žalobcov rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý uznesením č. k. 5Co/76/2010-354 z 2. júna 2010 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

7. Po zrušení a vrátení veci bola uznesením vyhlásenom na pojednávaní dňa 08. 11. 2013 pripustená zmena žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5 941,71 eura spolu s úrokom 17,60 % od 25. 06. 1996 do 31. 12. 2008 vo výške 13 071,76 eura, ďalej sumu 346,87 eura titulom zaplatenej zákonnej poisťky, sumu 51,45 eura titulom poplatku za výmenu ŠPZ a dočasného vyradenia vozidla z cestnej premávky, sumu 61,07 eura titulom nákladu za znalecký posudok p. Mišíka, sumu 604,13 eura titulom nákladov za prenájom garáže na uskladnenie vozidla, sumu 331,94 eura za garážovanie vozidla v období od 11. 07. 1996 do 31. 05. 2011, sumu 688,41 eura titulom užívania vozidla od X. K., cestovných nákladov vo výške 398,38 eura, ďalej pôvodnému žalobcovi 2/ sumu 331,94 eura titulom bolestného a pôvodnej žalobkyňi 3/ sumu 331,94 eura titulom bolestného, ako aj trov konania.

8. Okresný súd Nitra v poradí tretím rozsudkom č. k. 7C/163/1999-563 z 29. novembra 2013 žalobu zamietol s tým, že o trovách konania a trovách štátu rozhodne samostatným uznesením. V dôsledku odvolania žalobcov vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý rozsudkom č. k. 5Co/104/2014-603 z 18. februára 2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. V dôsledku podaného dovolania žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/104/2014, 5Co/823/2014 z 18. februára 2015, vo veci rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd, ktorý uznesením sp. zn. 3 Cdo 64/2016 zo 14. júla 2016 odvolanie žalobcu 1/ odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

10. Okresný súd Nitra uznesením č. k. 7C/163/1999-683 zo 7. septembra 2018 rozhodol o nároku na náhradu trov konania a trov štátu tak, že žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu

trov provoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 % a súčasne štátu priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Okresný súd Nitra uznesením č. k. 7C/163/1999-705 z 2. novembra 2018 rozhodol o pokračovaní s právnymi nástupcami pôvodného žalobcu 2/, a to dedičmi: V. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., XX. Y. č. p. XXX, I. republika, W. Y., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XX, I. republika a konanie voči pôvodnej žalobkyňi 3/ M. P. zastavil.

12. V dôsledku podaného odvolania žalobcu 1/ proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 7C/163/1999-683 z 7. septembra 2018 rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý uznesením č. k. 5Co/106/2019-721 z 31. mája 2019, uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Po zrušení a vrátení veci žalobkyňa 2/ podaním, doručeným súdu dňa 04. 10. 2019 navrhla vykonať opravu uznesenia č. k. 7C/163/199-705 v časti označenia jej dátumu narodenia, ktoré správne malo byť uvedené rokom 1995, a nie 1955. Okrem toho k chybe došlo aj v písomnom vyhotovení uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/106/2019-721 v časti označenia jej dátumu narodenia a aj adresy, ktorá správne mala byť uvedená K., a nie K.. Keďže v danom prípade išlo o zrejmu nesprávnosť v časti označenia matričného úradu, súd túto nesprávnosť odstránil podľa § 224 CSP vydaním opravného uznesenia a vykonal opravu predmetného rozhodnutia. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne 2/ na opravu uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/106/2019-721 z 31. mája 2019, o tomto návrhu bude rozhodovať Krajský súd v Nitre, keďže ide o opravu ním vydaného rozhodnutia, a to po predložení návrhu na opravu súdom prvej inštancie.

13. V danej veci konečným rozhodnutím súdu bola žaloba žalobcu 1/ a pôvodných žalobcov 2/ a 3/ v celom rozsahu zamietnutá, a to rozsudkom č. k. 7C/163/199-563 z 29. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/104/2014-603 z 18. februára 2015. Skutočnosť, že žalobcovia neboli v konaní v plnom rozsahu úspešní, zakladá nárok žalovaného na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže je nepochybné, že žalovanému vznikli trovy konania titulom trov právneho zastúpenia advokátom a titulom preddavkov zaplatených na vykonanie znaleckého dokazovania na základe uznesenia č. k. 7C/163/1999-439 zo 4. mája 2012 vo výške 200 eur, preto majú žalobcovia povinnosť spoločne a nerozdielne mu vzniknuté trovy konania nahradiť. Súd sa preto ďalej zaoberal tým, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovaným v zmysle ust. § 257 CSP náhradu trov konania nepriznal.

14. S ohľadom na uvedené sa súd zaoberal, či v danej veci nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalovanému ako úspešnej strane sporu nepriznal náhradu trov konania. Prvoinštančný súd konštatoval, že vec nemá taký výnimočný charakter, ktorá by vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci odôvodňovala aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nepovažoval, že žalobca 1/ je starobným dôchodcom a jeho jediný príjem je starobný dôchodok a ani skutočnosť, že žalobcovi 1/ bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré nezbavuje stranu sporu v prípade jej neúspechu v spore, jej povinnosti nahradiť tak trovy konania úspešnej strane sporu ako aj trovy, ktoré platil žalovaný ako preddavok v súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním vo výške 200 eur. Ani žalobcom 1/ uvádzané dôvody, ako pochybenia a porušenia noriem žalovaného, nezakladajú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktorý by súd žalovanému, ako úspešnej strane sporu, pre ktoré by súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania. Žalobca 1/ nebol so svojím žalobným návrhom, v rámci ktorého si uplatňoval viaceré nároky úspešný, a preto jeho tvrdenia vo vzťahu k pochybenia žalovaného nemožno aplikovať v štádiu rozhodovania súdu o nároku na náhradu trov konania, uvedené sa týka veci samej, ktorá bola právoplatne skončená, a to tak, že žaloba bola zamietnutá. Z uvedeného dôvodu argumentácia žalobcu 1/ o dôvodoch hodných osobitného zreteľa neobstojí. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v danej veci nie je daná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie § 257 CSP, preto priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného a druhoinsťančného konania voči žalobcom v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Vzhľadom k tomu, že v konaní vznikli štátu trovy, ktoré sa platili z rozpočtových prostriedkov za znalecké dokazovanie, a to v súvislosti so znaleckým posudkom Ing. Petra Ondrášika č. 01/2002 vo výške 202,21 eura, výsluchom znalca Ing. Petra Ondrášika na pojednávaní dňa 14. 06. 2005 a dňa 07. 10. 2008 spolu vo výške 104,29 eura spojené s výsluchom znalca Ing. Jozefa Mišíka vo výške 53,18

eura, ďalej so znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 58/2013 vo výške 586,67 eura, s výsluchom znalca Doc. Ing. Pavel Kohút, PhD., z Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline vo výške 176,22 eura, súd rozhodoval aj o nároku štátu na náhradu týchto trov. Keďže žalobcovia boli v konaní neúspešní v plnom rozsahu, je na strane žalobcov povinnosť nahradiť štátu trovy konania, ktoré boli hradené z rozpočtových prostriedkov štátu podľa ich neúspechu v konaní. V súvislosti s právnym názorom odvolacieho súdu sa v ďalšom zaoberal tým, na aké dôkazy a v prospech ktorého z pôvodných žalobcov 1/ až 3/ bola vynaložená náhrada trov konania štátu a dospel k záveru, že to bolo v prospech a na preukázanie skutočností vo vzťahu k nároku žalobcu 1/, ktorý by mal znášať náhradu trov konania štátu. Vzhľadom k tomu, že Civilný sporový poriadok neobsahuje výslovnú úpravu práva štátu na náhradu jeho výdavkov, ktoré platil, teda či štát má alebo nemá právo na náhradu výdavkov vynaložených z rozpočtových prostriedkov súdu, a vzhľadom na to, že v tomto smere Civilný sporový poriadok neobsahuje ani prechodné ustanovenie pre rozhodovanie súdu o náhrade trov štátu vynaložených v konaní začatom do 30. 06. 2016, súd v súlade s čl. 4 ods. 1 a 2 CSP a s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti dospel k tomu, že od štátu nemožno spravodlivo požadovať, aby znášal náklady tohto sporového konania. Je potrebné vo vzťahu k štátu analogicky aplikovať § 259 CSP a aj § 258 CSP, podľa ktorého nárok na náhradu výdavkov má aj iná osoba, ktorej pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s jej výdavkami. Dôvodová správa k § 259 CSP uvádza, že toto ustanovenie pokrýva aj potenciálne výdavky štátu. Žiadne ustanovenie aktuálne účinného procesného predpisu takýto nárok štátu alebo aj inej osoby výslovne nevylučuje. Na dôvažok súd poukazuje aj na § 155 ods. 2 CSP, podľa ktorého „trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát“, čím zákon štátu odníma právo na náhradu jeho výdavkov súvisiacich s tlmočením (pri splnení podmienok § 155 ods. 1 CSP). Oproti tomu pri výdavkoch štátu súvisiacich so znaleckým dokazovaním vyplatením znalečného však zákonodarca právo na ich náhradu výslovne ani nepriamo neodníma (bez ohľadu na právnu úpravu v terajšom § 253 CSP). Z uvedeného aspektu je štát potrebné považovať za inú osobu, ktorej môžu vzniknúť výdavky v súvislosti s dokazovaním, a z toho vyplýva aj právo štátu na ich náhradu po splnení zákonných podmienok. V danom prípade však žalobcovi 1/ bolo uznesením zo dňa 18. 06. 2009 č. k. 7C/163/1999-323 priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto súd rozhodol o tom, že trovy konania, ktoré platil štát v rozpočtových prostriedkoch, znáša štát, pretože žalobca 1/, voči ktorému by štátu prislúchal nárok na náhradu týchto trov, bol v konaní oslobodený od súdnych poplatkov. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval za správne, aby nebolo priznané právo štátu na náhradu jeho výdavkov.

16. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca 1/, ktorý uviedol, že navrhuje, aby trovy prvoinštančného konania uhradil vinník technickej závady a vinník trestného činu, ktorý sfalšoval technický preukaz motorového vozidla Daewo Tico do evidencie motorových vozidiel bez schvaľovacieho konania MDVRR SR. Okresný súd Nitra mal za preukázané, že predajca nemal právo predáť neschválenú značku na MDVRR SR do dňa schválenia 15. 08. 1996, vôbec nemal právo vozidlo predáť, dňa 25. 06. 1996, s vadami pneumatík, nemal právo uviesť na sfalšovaný technický preukaz vozidlo do evidencie motorových vozidiel, keď nie je schválená technická spôsobilosť a tú predajca súdu nepreukázal. Technický preukaz má uvedenú technickú spôsobilosť sfalšovanú, je neplatný. Uvedené vyplýva aj z technického preukazu, kde je uvedený údaj o schválení vozidla do premávky. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie nesprávne rozhodol ako naložiť s neschváleným vozidlom bez schválenia MDVRR SR s neplatným technickým preukazom.

17. Dňa 19. 02. 2020 doručil súdu prvej inštancie žalobca 1/ doplnenie odvolania, ktoré má preukazovať porušenie práva na spravodlivý proces. Súd neriešil vyjadrenie doručené do spisu súdu prvej inštancie dňa 10. 11. 2011, ale zmenil dokazovanie právnej zodpovednosti a nasmeroval ho na znalecké dokazovanie, ktoré nerieši právne povinnosti. Rovnaký postup zvolil aj právny zástupca žalobcu 1/, ktorý súhlasil s tým, že sa vykoná znalecké dokazovanie a neprihliadal na informácie z Ministerstva dopravy, ktoré mu bolo predložené. Mal za preukázané, že nezastupoval jeho záujmy, preto žiada odvolanie prejednať bez jeho prítomnosti. Poukázal na to, že sa mieni obrátiť na Kanceláriu verejného ochrancu práv.

18. Dňa 18. 02. 2020 doručil žalobca 1/ doplnenie odvolania, v ktorom opätovne žiadal, aby súd zaviazal na náhradu trov konania žalovaného a poukázal na to, že nemal právo predáť neschválenú značku na MDVRR SR do dňa schválenia, t. j. 15. 08. 1996. Zdôraznil aj to, že súd prvej inštancie neriešil vyžadované vyjadrenie do spisu doručené súdu dňa 10. 11. 2011, avšak zmenil postup dokazovania a pristúpil k

znaleckému dokazovaniu. Súd prvej inštancie nerozhodol ako naložiť s neschváleným vozidlom bez schválenia MDVRR SR s neplatným technickým preukazom.

19. Dňa 19. 03. 2020 žalobca 1/ doplnil v zmysle výzvy súdu prvej inštancie odvolanie, v ktorom doplnil, že súd neriešil vyžiadané vyjadrenie k žiadosti od Ministerstva dopravy doručené dňa 10. 11. 2011, pre Okresný súd Nitra a s tým súvisiaci doklad k vozidlu, technický preukaz, ktorý má sfalšované údaje. Technický preukaz na strane 4 a 5 má sfalšované údaje o technickej spôsobilosti, údaj výrobcu a dátumu schválenia. Poukázal na rozpor v zapísaných pneumatikách a skutočne namontovaných. Predaj vozidla dňa 25. 06. 1996 je v rozpore so schváleným číslom základného technického opisu 6731-11, vydaného s číslom jednania XXXX-XXX/XX z 15. 08. 1996. Predmetné vozidlo bolo uvedené do premávky bez schvaľovacieho konania, čo je uvedené vo vyjadrení k žiadosti od MDVRR SR. Tento postup je v rozpore s § 365 ods. 2 CSP. Mal za to, že neboli splnené procesné podmienky. Súd prvej inštancie zastavil dokazovanie a pristúpil k znaleckému dokazovaniu. Uvedenému postupu súdu mal zabrániť právny zástupca žalobcu. Na dokazovanie bol žalovaný ochotný prispieť sumou 200 eur, aby sa znalecké dokazovanie vykonalo. Poukázal na to, že priložené prílohy preukazujú právne zavinenie. Záverom dodal, že žalovaný prevádzkoval nepovolený predaj vadných vozidiel značky Daewoo Tico, typ Q a doklady k vozidlu, ktoré vydávali na vlastnú zodpovednosť až do dňa schválenia.

20. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v zmysle § 388 CSP.

21. Odvolací súd, skôr ako preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie, dospel k potrebe opraviť svoje uznesenie č. k. 5Co/106/2019-721 z 31. mája 2019, v záhlaví ktorého nesprávne uviedol dátum narodenia právnej nástupkyne pôvodného žalobcu 2/ V. P., keď nesprávne uviedol jej dátum narodenia ako XX. XX. XXXX, pričom správne malo byť uvedené XX. XX. XXXX. Odvolací súd taktiež nesprávne uviedol jej bydlisko, keď uviedol K., pričom správne malo byť uvedené K.. Uvedené odvolací súd posúdil ako chybu v písaní, ktorú je potrebné odstrániť, preto s poukazom na § 224 CSP rozhodol o oprave písomného vyhotovenia uznesenia č. k. 5Co/106/2019-721 z 31. mája 2019, v časti jeho záhlavia pokiaľ ide o dátum narodenia a bydlisko právnej nástupkyne pôvodného žalobcu 2/ V.

22. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

23. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Civilný sporový poriadok zaviedol novú definíciu trov konania, pričom za trovy konania sa podľa novej právnej úpravy považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t. j. v období od začatia konania (pozri § 156 CSP) do jeho skončenia. Je teda irelevantné, že určité výdavky vznikli v bezprostrednej súvislosti s týmto konaním, no pred jeho začatím (napr. v súvislosti s predžalobnou výzvou), pretože je vylúčené takéto výdavky považovať za trovy konania, keď nevznikli počas prebiehajúceho konania. Ak strana mala takéto výdavky, tieto by mohli byť v niektorých sporoch posúdené ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ.

26. Trovami konania spravidla budú hotové výdavky strán a ich zástupcov ako cestovné náhrady, stravné, náklady na ubytovanie, poštovné, súdne poplatky, ušlý zárobok, trovy dôkazov, odmena za právne služby poskytnuté advokátom a iné. Aby sa výdavky, ktoré v konaní vznikli, mohli považovať za trovy konania, musí byť splnená aj ďalšia požiadavka, a to, že musia byť preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v tomto konaní. Výdavky, ktoré strana nepreukázala a neodôvodnila, nemôže súd považovať za trovy konania a priznať ich ani s poukazom na zásadu oficiality zavedenú pri rozhodovaní o trovách konania v § 262 CSP. Trovy, ktoré by mohli byť považované za účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, teda za trovy konania, musia byť vynaložené v príčinnej súvislosti s procesným postojom strany k predmetu

konania; ich vynaložením sa musí sledovať buď procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo procesná obrana proti takémuto nároku (pozri nález Ústavného súdu SR z 31. júla 2008, sp. zn. IV. ÚS 147/08).

27. Každú jednu zložku výdavkov, teda aj každý úkon právnej služby, ak je strana (či iný subjekt) zastúpená advokátom, musí súd posudzovať samostatne. Dôležitou je tiež požiadavka, aby výdavky, ktoré majú byť považované za trovy konania, boli aj skutočne vynaložené v konaní, teda nemôže ísť napríklad len o pohľadávku štátu na zaplatenie súdneho poplatku; vyrubený súdny poplatok na to, aby mohol byť považovaný za trovy konania, musí byť aj zaplatený. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania splnenia predpokladov pre posudzovanie výdavkov ako trov konania leží na strane sporu.

28. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré účelne vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon; tieto sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP (porovnaj napr. II. ÚS 31/04). Pri rozhodovaní o trovách konania v zmysle § 255 CSP v spojitosti s § 251 CSP platí, že sa hradia len preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky a že sa právo na náhradu trov konania riadi mierou procesného úspechu.

29. Odvolací súd preskúmal dôvodnosť podaného odvolania, pričom dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a v nadväznosti na zistené skutočnosti vo veci správne rozhodol, keď procesne neúspešným žalobcom 1/ až 3/ uložil povinnosť zaplatiť trovy konania zahŕňajúce aj trovy právneho zastúpenia žalovaného, ktorý bol v konaní procesne úspešný.

30. Žalobca 1/ v odvolaní a jeho doplneniach smerujúce proti napadnutému uzneseniu poukazoval na to, že by žalobcom nemala byť uložená povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania z dôvodu, že súd neriešil vyžiadané vyjadrenie k žiadosti od Ministerstva dopravy doručené dňa 10. 11. 2011, pre Okresný súd Nitra a s tým súvisiaci doklad k vozidlu, technický preukaz, ktorý má sfašované údaje. Technický preukaz na strane 4 a 5 má sfašované údaje o technickej spôsobilosti, údaj výrobcu a dátumu schválenia. Poukázal na rozpor v zapísaných pneumatikách a skutočne namontovaných. Predaj vozidla dňa 25. 06. 1996 je v rozpore so schváleným číslom základného technického opisu 6731-11, vydaného s číslom jednania XXXX-XXX/XX z 15. 08. 1996. Predmetné vozidlo bolo uvedené do premávky bez schvaľovacieho konania, čo je uvedené vo vyjadrení k žiadosti od MDVRR SR. Tento postup je v rozpore s § 365 ods. 2 CSP. Mal za to, že neboli splnené procesné podmienky. Súd prvej inštancie zastavil dokazovanie a pristúpil k znaleckému dokazovaniu. Uvedenému postupu súdu mal zabrániť právny zástupca žalobcu. Na dokazovanie bol žalovaný ochotný prispieť sumou 200 eur, aby sa znalecké dokazovanie vykonalo. Poukázal na to, že priložené prílohy preukazujú právne zavinenie. Záverom dodal, že žalovaný prevádzkoval nepovolený predaj vadných vozidiel značky Daewoo Tico, typ Q a doklady k vozidlu, ktoré vydávali na vlastnú zodpovednosť až do dňa schválenia. Vychádzajúc z uvedeného mala byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že rovnako ako súd prvej inštancie v predmetnej veci nevzhliadol dôvod pre vydanie iného rozhodnutia o trovách konania a rovnako tak nevzhliadol v skutočnostiach uvedených v odvolaní existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

31. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

32. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že účelom § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14).

34. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sice sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

35. V zmysle judikatúry toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009).

36. Odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania č. k. 7C/163/199-683 z 7. septembra 2018, a vec mu vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu, že sa nezaoberal skúmaním dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto súd prvej inštancie vec opätovne preskúmal a dospel k záveru, že v danej veci takéto výnimočné okolnosti, pre existenciu ktorých by nepriznal procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania, nevzhladol. Správne uviedol, že za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať skutočnosť, že žalobca 1/ je starobným dôchodcom a jeho jediný príjem je starobný dôchodok ako ani skutočnosť, že žalobcovi 1/ bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré ho nezbavuje ako stranu sporu v prípade jej neúspechu v spore, jej povinnosti nahradiť tak trovy konania úspešnej strane sporu ako aj trovy, ktoré platil žalovaný ako preddavok v súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním vo výške 200 eur. Ani žalobcom 1/ uvádzané dôvody, ako pochybenia a porušenia noriem žalovaného, nezakladajú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalovanému, ako úspešnej strane sporu, nemal priznať nárok na náhradu trov konania. Ako už uviedol súd prvej inštancie žalobca 1/ nebol so svojím žalobným návrhom, v rámci ktorého si uplatňoval viaceré nároky úspešný, preto jeho tvrdenia vo vzťahu k pochybeniam žalovaného nemožno aplikovať v štádiu rozhodovania súdu o nároku na náhradu trov konania, uvedené sa týka veci samej, ktorá bola právoplatne skončená zamietnutím žaloby. Odvolateľ neuvádzal žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia tak, ako sa domáhal, aby odvolací súd zaviazal na náhradu trov konania žalovaného. S poukazom na uvedené skutočnosti nemožno konštatovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o trovách konania. Žalobcovia boli v konaní procesne neúspešní, preto ich správne súd prvej inštancie zaviazal na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

37. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd poznamenáva, že sa stotožňuje aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách štátu, v ktorom rozhodol, že povinnosť znášať trovy znalečného bude štát, keďže žalobcovi 1/ bolo uznesením č. k. 7C/163/199-323 z 18. júna 2009 priznané oslobodenie od súdnych poplatkov.

38. Odvolací súd však poukazuje na to, že v danej veci nejde o nerozlučné spoločenstvo, pretože žalobcovia si uplatňujú samostatné nároky, ako to už odvolací súd uvádzal súdu prvej inštancie v zrušujúcom uznesení č. k. 5Co/227/2003-130 z 27. októbra 2004, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/163/1999-109 z 23. júna 2003. Vzhľadom k tomu odvolací súd, hoci sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom výroku o náhrade trov konania, nesúhlasí s tým, že

tento nárok bol priznaný žalovanému voči žalobcom 1/ až 3/ v rozsahu 100 %. Odvolací súd preto rozhodol o zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že žalovanému voči jednotlivým žalobcom priznal samostatný nárok odvíjajúci sa od uplatneného nároku. Predmet sporu v danej veci predstavuje celkovo sumu 22 159,60 eura, ktorá pozostáva z nároku žalobcu 1/ zahŕňajúcu hodnotu vozidla vo výške 5 941,71 eura spolu so 17,60 % úrokom od 25. 06. 1996 do 31. 12. 2008 vo výške 13 071,76 eura, ďalej sumu 346,87 eura titulom zaplatenej zákonnej poisťky, sumu 51,45 eura titulom poplatku za výmenu ŠPZ a dočasného vyradenia vozidla z cestnej premávky, sumu 61,07 eura titulom nákladu za znalecký posudok p. Mišika, sumu 604,13 eura titulom nákladov za prenájom garáže na uskladnenie vozidla, sumu 331,94 eura za garážovanie vozidla v období od 11. 07. 1996 do 31. 05. 2001, sumu 688,41 eura titulom užívania vozidla od X. K. a cestovných nákladov v sme 398,38 eura. Ďalej pozostáva z nároku žalobcu 2/ (v súčasnosti už v konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodného žalobcu 2/ teraz označení ako žalobca 2/ a 3/) vo výške 331,94 eura a nároku pôvodnej žalobkyne 3/ M. P., zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom X. XXX, vo výške 331,94 eura titulom bolestného. Vychádzajúc z uvedeného sa žalobca 1/ celkovo domáhal zaplata sumy 21 495,72 eura, čo predstavuje 97 % a pôvodný žalobca 2/ (teraz žalobca 2/ a 3/) a pôvodná žalobkyňa 3/ každý vo výške 331,94 eura, čo predstavuje u každého z uvedených žalobcov 1,50 %.

39. Za potrebné považuje odvolací súd uviesť, že pôvodná žalobkyňa 3/ M. dňa XX. XX. XXXX zomrela a uznesením č. k. 7C/163/1999-705 zo 7. novembra 2018 okrem iného zastavil konanie voči nej z dôvodu, že konanie o dedičstve uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 9D/37/2017 zo 14. februára 2017, právoplatným dňa 14. februára 2017, zastavil, bolo po poručiteľke z dôvodu, že nezanechala žiaden majetok. S poukazom na uvedené odvolací súd rozhodoval aj o nároku na náhradu trov konania voči pôvodnej žalobkyňi 3/, hoci už nie je stranou konania, a preto aj žalovanému voči pôvodnej žalobkyňi 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

40. Reflektujúc na hodnotu uplatnených nárokov jednotlivých žalobcov rozhodol odvolací súd tak, ako uviedol vo výrokovej časti tohto uznesenia.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1/ až 3/ nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli a ani si žiadne neuplatnil.

42. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).